

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 19C/432/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315213663
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Buchvaldová
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2016:1315213663.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Tatianou Buchvaldovou v právnej veci navrhovateľky: S. R., občan SR nar. XX.XX.XXXX, bytom Ul. Y. XX, H., zastúpená JUDr. Miroslavom Trtílkom, advokátom, J. Kráľa 29, Martin, proti odporcovi: Slovenská sporiteľňa a. s., IČO: 00 151 653, Bratislava, Tomášikova 48, zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., IČO: 36 866 598, Piešťany, Sad A. Kmeťa 24, o zaplatenie sumy 5 097,29 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke istinu vo výške 5.097,29 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne:

zo sumy 463,39 EUR od 16.01.2015 do zaplatenia,
zo sumy 463,39 EUR od 16.02.2015 do zaplatenia,
zo sumy 463,39 EUR od 16.03.2015 do zaplatenia,
zo sumy 463,39 EUR od 16.04.2015 do zaplatenia,
zo sumy 463,39 EUR od 16.05.2015 do zaplatenia,
zo sumy 463,39 EUR od 16.06.2015 do zaplatenia,
zo sumy 463,39 EUR od 16.07.2015 do zaplatenia,
zo sumy 463,39 EUR od 16.08.2015 do zaplatenia,
zo sumy 463,39 EUR od 16.09.2015 do zaplatenia,
zo sumy 463,39 EUR od 16.10.2015 do zaplatenia,
zo sumy 463,39 EUR od 16.11.2015 do zaplatenia a trovy konania vo výške 305,50 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke náhradu trov právneho zastúpenia advokátom JUDr. Miroslavom Trtílkom vo výške 720,74 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľky vedený vo VÚB banke a.s., číslo účtu: R do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa v poradí už piatym návrhom došlým súdu dňa 22.06.2015 domáhala uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť jej sumu 2 780,34 eur s príslušenstvom za obdobie od 16.01.2015 do 16.06.2015 a návrhom došlým na súd dňa 07.12.2015 tento rozšírila o zaplatenie sumy 2 316,95 eur za obdobie od 16.07.2015 do 16.11.2015, ktorý súd pripustil uznesením sp. zn. 19C432/2015-68 zo dňa 15.12.2015 teda nároku špecifikovaného vo výrokovvej časti tohto rozsudku titulom neplatnej Výpovede z 26.10.2009 danej navrhovateľke odporcom zo Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu odporcu zo dňa 20.10.1995 /ďalej len „Zmluva o dôchodku“/ a to za obdobie január 2015 až november 2015, pričom Výpoveď zo zmluvy danú odporcom navrhovateľke zo dňa 26.10.2009 v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka považuje za neplatnú pre nemožnosť jej vypovedania z dôvodu, že Zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzatvorenou na dobu neurčitú. Písomným podaním doručeným súdu 23.11.2015 svoj návrh doplnil v tom smere, že ustanovenie § 27 ods.8 Zákona č. 483/2001 Z.z. v spojení

s § 27 upravujúce podnikanie banky ako obchodovanie s klientami nemožno aplikovať na toto plnenie, pretože nespĺňa podmienky „obchodu“ ani „klienta“ a teda nejde o podnikanie banky, ale o starostlivosť o bývalých zamestnancov a teda tento výklad zo strany odporcu treba považovať za nelogický a teda neprípustný. Sociálna a zamestnanecká politika a z nej vznikajúce vzťahy nie sú vzťahmi, ktoré by sa dali subsumovať pod niektorú oblasť uvedenú v ustanovení § 1 zákona č. 483/2011 Z.z. (túto oblasť upravujú predpisy pracovného práva), a teda sa na vzťahy vznikajúce pri jej realizácii sa tento zákon nevzťahuje, a teda nemohlo ani jeho prijatím dôjsť k nemožnosti plnenia, ktorého sa navrhovateľka domáha. Nemožno preto aplikovať ustanovenie § 119 ods. 3 citovaného zákona.

Keďže odporca neplnil svoje povinnosti voči navrhovateľke titulom platnej Zmluvy o dôchodku navrhovateľka bola nútená domáhať sa svojich práv súdnou cestou v konaní:

- sp. zn. 10C/72/2012 plnenie za mesiac apríl 2010 v ktorom súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 10C72/2012-103 zo dňa 16.01.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co297/2013-142 zo dňa 16.10.2013.

- sp. zn. 10C/30/2013 plnenie za mesiac máj 2010 až január 2013 v ktorom súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 10C30/2013-111 zo dňa 02.12.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co510/2014-154 zo dňa 24.09.2014.

- sp. zn. 21C/92/2014 plnenie za mesiac február 2013 až marec 2014 v ktorom súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 21C92/2014-88 zo dňa 17.06.2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co2683/2014-115 zo dňa 24.09.2014.

- sp.zn. 19C352/2014 plnenie za mesiac apríl 2014 až december 2014 v ktorom súd rozhodol neprávoplatným rozsudkom sp. zn. 19C352/2014-84 zo dňa 16.04.2015.

Navrhovateľka v rámci návrhu uviedla, že odporca opieral v týchto konaniach zánik Zmluvy o dôchodku z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia pre rozpor s § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zákona o bankách, s tým, že odporca voči navrhovateľke nemá žiaden nárok zo Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 20.10.1995, nakoľko právo na plnenie, ktorého sa navrhovateľka domáha je v rozpore s platným právom a ak by aj v minulosti existovalo, tak už zaniklo, príp. by zaniklo pre dodatočnú nemožnosť plnenia v dôsledku zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a následnej aplikácii § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka S takýmto tvrdením sa navrhovateľka nestotožňuje s poukazom na súvisiaci rozsudok tunajšieho súdu č. k. 10C/72/2012 zo dňa 16.01.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom KS BA č. k. 2Co 297/2013 zo dňa 16.10.2013., ako i množstvo ďalších rozhodnutí KS BA, ako aj uznesenie NS SR č. 7Cdo 126/2012 zo dňa 12.06.2013, ktorým bolo dovolanie odporcu voči rozsudku KS BA 4Co 256/2011 odmietnuté. Navrhovateľka ďalej poukázala na skutočnosť, že ak by odporca videl neplatnosť predmetnej Zmluvy v čomkoľvek, návrh Zmluvy vyhotovil a navrhovateľke predkladal, preto je zarážajúce, ak nie v rozpore s dobrými mravmi, ak sa odporca dovoľával neplatnosti predmetnej Zmluvy zo dňa 20.10.1995. K dodatočnej nemožnosti plnenia v súvislosti s § 27 ods. 8; § 116 a § 119 ods. 3 Zák. č. 483/2001 Z. z.; navrhovateľka poukázala na to, že v danom zmluvnom vzťahu odporca nevystupuje ako právnická osoba vykonávajúca podnikateľskú činnosť - bankovníctvo, ale ako každá akákoľvek iná právnická osoba, ktorá vystupuje aj napr. v zamestnaneckých vzťahoch.

Povinnosť plniť zo Zmluvy nie je v rozpore s § 116 a § 119 ods. 3 Zák. č. 483/2001 Z. z., nakoľko sa toto ustanovenie môže logicky týkať len vzťahov upravených týmto zákonom, čo v zmysle § 1 sú niektoré /nie všetky/ vzťahy súvisiace so vznikom, organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk. Sociálna a zamestnanecká politika a z nej vznikajúce vzťahy nie sú vzťahmi, ktoré by sa dali subsumovať pod § 1 Zák. č. 483/2001 Z. z. To, že odporca nepovažoval za neplatnú Zmluvu z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia podľa Zák. č. 483/2001 Z. z., svedčí aj to, že poskytoval navrhovateľke plnenie zo Zmluvy do 15.04.2014.

Odporca sa k návrhu písomne vyjadril vyjadrením doručeným súdu 13.08.2015. Odporca s návrhom navrhovateľky nesúhlasil, návrh žiadal zamietnuť z dôvodu, že ukončenie zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania je v súlade so zákonom. Poukázal na nález Ústavného súdu SR č. II ÚS 26/25012-33, v ktorom sa konštatuje, že napriek obsahu nálezu banke zostáva povinnosť striktnie rešpektovať ustanovenia Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, v dôsledku čoho nemá odporca voči navrhovateľke žiadny záväzok z predmetnej Zmluvy o dôchodku, pretože právo na plnenie, ktorého sa navrhovateľka domáha, je v rozpore s hmotným právom, a ak by v minulosti existovalo, už zaniklo. Na predmetnú vec sa vzťahujú ustanovenia § 27 ods. 8, § 116, § 119ods. 3 veta za bodkočiarkou Zák. o bankách a následne § 575 ods. 1 Obč. zák., pričom plnenie sa stalo právne nemožné zo

strany banky. Pretože Zákon o bankách upravuje okrem bankových činností aj iné činnosti banky / niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území SR, na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému. Ustanovenie § 119 ods. 3 výslovne neumožňuje banke uskutočňovať činnosti, ktoré sú v rozpore so Zákonom o bankách tým, že stanovuje „odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona však nikto nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom“. V rozpore so Zák. o bankách je taká činnosť, keď má banka poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote v zmysle § 27 ods. 8 Zák. o bankách, ktorého plnenia sa domáha i navrhovateľka. Banka na takéto záväzok ani jeho plnenie žiaden hospodársky dôvod a jedná sa tu o plnenie bez protihodnoty, k čomu sa banka nesmie zmluvou ani zaviazat' v zmysle § 27 ods. 8. Zmluva o dôchodku uzavretá v zmysle § 842 Obč. zák. je jednostranne zaväzujúca zmluva bez akéhokoľvek hospodárskeho dôvodu pre banku. Pri aplikovaní vyššie uvedených ustanovení záväzok na plnenie zo Zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie z tejto zmluvy sa stalo nemožné v zmysle § 575 ods. 1 Obč. zák. s poukázaním na § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zák. o bankách z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenia bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenia. Účelom zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách je ochrániť vklady klientov v bankách a je neprípustné, aby sa klienti banky svojimi vkladmi skladali navrhovateľke na plnenie zo Zmluvy o dôchodku.

Súd vypočul vo veci právnych zástupcov účastníkov konania, pričom upustil od výsluchu navrhovateľky, oboznámil sa s listinnými dokladmi: Zmluvou o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 20.10.1995, Výpoveďou zo dňa 26.10.2009 danou odporcom navrhovateľke, Štatútom Podporného dôchodkového fondu odporcu zo dňa 1.7.1993 s Dodatkom 1 zo dňa 19.4.1994 a Dodatkom č. 2 zo dňa 1.12.1996, Usmernením k Dodatku č. 2 Štatútu zo dňa 5.12.1996, Stanovami odporcu platnými a účinnými od 11.1.1995, Organizačným poriadkom odporcu účinným od 01.07.1993, Nálezom Ústavného súdu SR č. II ÚS 26/25012-33, oboznámil sa s obsahom spisov tunajšieho súdu sp. zn. 10C 72/2012, sp. zn. 10C30/2013 a sp. zn. 21C92/2014 a neprávoplatným rozsudkom tunajšieho súdu sp.zn. 19C352/2014-84 zo dňa 16.04.2015, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

Zo Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 20.10.1995 súd zistil, že táto bola uzavretá medzi navrhovateľkou a odporcom, ktorej predmetom bolo doživotné plnenie navrhovateľke odporcom ako povinným z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z podporného dôchodkového fondu podľa Štatútu vo výške 463,39 eur mesačne k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia navrhovateľky. Podľa bodu 4 Zmluvy, výška plnenia je pevná a nemá na ňu vplyv budúca zmena výšky dôchodku, ktorá bola rozhodujúca v čase uzatvorenia tejto zmluvy. V zmysle bodu 6 Zmluvy záväzok odporcu ako povinného z tejto zmluvy trvá aj pri zmene jeho právnej formy a aj pre jeho právneho nástupcu.

Z Výpovede odporcu č. j. XXXX/XXX/XX zo dňa 26.10.2009 súd zistil, že odporca dal navrhovateľke podľa § 582 Obč. zákonníka Výpoveď zo Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 30.11.1995 s tým že po uplynutí 3-mesačnej zákonnej výpovednej lehoty od doručenia výpovede platnosť a účinnosť zmluvy skončí ku koncu najbližšieho kalendárneho štvrtroka t.j. 31.3.2010.

Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 10C/72/2012-103 zo dňa 16.01.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Co 297/2013-142 zo dňa 16.10.2013, právoplatným dňa 05.11.2013 súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke sumu 463,39 eur s príslušenstvom titulom plnenia zo Zmluvy o dôchodku zo dňa 20.10.1995 za apríl 2010 pri vyhodnotení Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 20.10.1995 za platnú, výpoveď odporcu z tejto zmluvy zo dňa 26.10.2009 za neplatnú z dôvodu, že Zmluva bola uzavretá na dobu určitú neurčitého trvania, z ktorého dôvodu výpovedný dôvod v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka nebol daný. Už v tomto konaní odporca namietal zánik záväzku odporcu z tejto zmluvy pre nemožnosť plnenia, ktorú námietku súd vyhodnotil za nedôvodnú a taktiež odporca namietal zánik jeho záväzku voči navrhovateľke z dôvodu rozporu s § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, § 27 ods. 8, § 116 Zák. o bankách č. 483/2001 Z. z., a to z rovnakých dôvodov, ktoré odporca uplatnil v tomto konaní č. k. 6C 215/2012 a už odvolací súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 9Co/91/2012 zo dňa 26.4.2012 poukázal na zjavne húževnatú

snahu odporcu o dosiahnutie zmeny napadnutého rozsudku z dôvodu nemožnosti aplikácie na daný právny vzťah § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 vety za bodkočiarkou Zákona o bankách, ktorú vyhodnotil za nedôvodnú. Za nedôvodnú tiež vyhodnotil v tomto konaní zrejme ďalšiu námietku ktorú odporca bude uplatňovať a to, že zmluva je neplatná pretože obsahuje dojednané dve odlišné doby trvania vyplácania sumy dôchodku, keď čl. II Zmluvy obsahuje záväzok vypláčať príjemcovi doživotne sumu v určitej výške v rozpore s čl. III Zmluvy podľa ktorého vyplácanie plnenia končí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil, teda ide o dve odlišné doby neurčitého plnenia práva. Táto otázka tiež bola vyhodnotená v konaní tunajšieho súdu 44Co120/2010 zo dňa 16.02.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co 152/2011 zo dňa 21.09.2011 ako nedôvodná.

Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 10C/30/2013 predmetom ktorého bolo žalované plnenie z totožnej Zmluvy o dôchodku za obdobie mesiaca máj 2010 až január 2013 súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 10C30/2013-111 zo dňa 02.12.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co510/2014-154 zo dňa 24.09.2014. V tomto konaní odporca žiadal návrh zamietnuť z tých istých dôvodov ako aj to, že Zmluva o dôchodku je absolútne neplatným právnym úkonom, pretože obsahuje dojednané dve odlišné doby trvania vyplácania sumy dôchodku, keď čl. II Zmluvy obsahuje záväzok vypláčať príjemcovi doživotne sumu v určitej výške v rozpore s čl. III Zmluvy podľa ktorého vyplácanie plnenia končí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil, teda ide o dve odlišné doby neurčitého plnenia práva. Ako druhý dôvod absolútnej neplatnosti Zmluvy o dôchodku je jeho neurčitosť vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok. Ak by Zmluva o dôchodku bola platnou, právo na plnenie by zaniklo pre dodatočnú nemožnosť plnenia podľa ust. § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazom na ust. § 27 ods. 8, § 216 a najmä § 219 ods. 3 prvá veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. V tomto konaní sa súd opätovne zaoberal platnosťou Zmluvy o dôchodku a opätovne návrhu navrhovateľky vyhovel z totožných dôvodov ako v konaní sp.zn. 10C/72/2012-103 zo dňa 16.01.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Co 297/2013-142 zo dňa 16.10.2013. V konaní sp. zn. 10C/30/2013 súdy vyhodnotili Zmluvu o dôchodku ako jasný, určitý a zrozumiteľný právny úkon, v ktorom je vyjadrená vôľa zmluvných strán, na základe ktorej odporca dobrovoľne poskytol plnenie. Na vec nemožno aplikovať zákon č. 483/2001 Z.z. už len z toho dôvodu, že Zmluva o dôchodku bola uzavretá pred jeho účinnosťou. Daný zákon nemôže mať a ani nemá retroaktívne účinky na právny vzťah založený zmluvou uzavretou pred jeho účinnosťou. Okrem toho Zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti odporcu v zmysle § 1, § 2 zákona č. 483/2001 Z.z. ale aj § 1 zákona č. 21/1992 Zb. účinného v čase uzatvorenia Zmluvy o dôchodku, ale je výsledkom oprávnení zamestnávateľa vo vzťahu k jeho súčasným, ale aj bývalým zamestnancom. Nemožnosť plnenia na ktorú sa odporca dovoláva s poukazom na ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka nezakladá skutočnosť, že neskorší zákon zakazuje banke pokračovať v činnosti, ktorá bola zmluvne dohodnutá skôr pred jej účinnosťou.

Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 21C/92/2014 predmetom ktorého bolo žalované plnenie z totožnej Zmluvy o dôchodku za mesiac február 2013 až marec 2014 súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 21C92/2014-88 zo dňa 17.06.2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co2683/2014-115 zo dňa 24.09.2014. Aj v tomto konaní súdy opätovne riešili všetky totožné námietky odporcu a to že Zmluva o dôchodku je zmluvou uzatvorenou platne na dobu určitú, ktorú nemožno vypovedať v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zmluva o dôchodku zakladá právo oprávneného zo zmluvy o dôchodok, ktoré je vždy časovo obmedzené, aj keď časová obmedzenosť závisí spravidla od budúcej neistej udalosti a to bez poskytovania protiplnenia. Tento vzťah nemohol byť ukončený výpoveďou, na ktoré sa viažu zmluvy uzatvorené na dobu neurčitú a zmluva o dôchodku takou zmluvou nie je. Zmluva o dôchodku bola uzavretá platne, čo odporca roky nespochybňoval, keď roky podľa nej plnil. Plnenie zo strany odporcu sa nestalo nemožné v zmysle ustanovenia § 27 ods. 8 Zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Predmetom Zmluvy o dôchodku nebola obchodná banková činnosť odporcu ako banky, ale ocenenie vernosti zamestnanca banky a podpora zabezpečenia jeho životnej úrovne po nástupe na dôchodok. Táto zmluva nezanikla, naďalej trvá a jej prípadné vypovedanie zo strany odporcu je v rozpore so zmyslom a účelom zmluvy o dôchodku uzavretej v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka (lex specialis), keď istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe by bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť podľa všeobecných ustanovení zákona. Opätovne súdy uviedli, že na vec nemožno aplikovať zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách už len z toho dôvodu, že Zmluva o dôchodku bola uzavretá pred jeho účinnosťou. Daný zákon nemôže mať a ani nemá retroaktívne účinky na právny vzťah založený zmluvou uzavretou pred jeho účinnosťou. Okrem toho Zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti odporcu v zmysle § 1, § 2 zákona

č. 483/2001 Z.z. ale aj § 1 zákona č. 21/1992 Zb. účinného v čase uzatvorenia Zmluvy o dôchodku, ale je výsledkom oprávnení zamestnávateľa vo vzťahu k jeho súčasným, ale aj bývalým zamestnancom. Nemožnosť plnenia na ktorú sa odporca dovoláva s poukazom na ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka nezakladá skutočnosť, že neskorší zákon zakazuje banke pokračovať v činnosti, ktorá bola zmluvne dohodnutá skôr pred jej účinnosťou.

Neprávoplatným rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 19C/352/2014-84 zo dňa 16.04.2015 predmetom ktorého bolo žalované plnenie z totožnej Zmluvy o dôchodku za mesiac apríl 2014 až december 2014 súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 21C92/2014-88 zo dňa 17.06.2014, ktorý návrhu vyhovel.

Právny zástupca navrhovateľky pred súdom uviedol, že na tunajšom súde prebiehali celkovo 3 konania, v ktorých navrhovateľka bola úspešná. Toto konanie je v podstate pokračovaním predchádzajúcich sporov a predmetom je plnenie zo Zmluvy o dôchodku uzatvorenej 20.10.1995 medzi navrhovateľkou a odporcom za obdobie mesiaca január 2015 do novembra 2015, kde súčasne žiadal priznať úroky z omeškania a návrhu vyhovieť.

Právny zástupca odporcu opakovane ako v predchádzajúcich konaniach uviedol že podľa jeho názoru voči navrhovateľke nemá žiadnu povinnosť z predloženej Zmluvy o dôchodku, pretože odporca je bankou a zmluvu neuzatvoril pri bankovej činnosti banky. Z tejto zmluvy nemá odporca nárok na žiadne protiplnenie, a práve na takéto prípady sa vzťahuje § 119 ods. 3 veta; Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorého účelom je zamedziť pokračovať v plneniach, ktoré nie sú v súlade so zákonom o bankách, teda aj zamedziť činnosti alebo plneniu zmluvy bez protiplnenia. Tieto tvrdenia právne odôvodnil tým, že v znení ustanovení § 119 ods. 3, § 27 ods. 8 a § 1 Zákona o bankách. priznanie nároku navrhovateľke by znamenalo zásah do ochrany vlastníckeho práva odporcu, zvýhodňovalo by navrhovateľku na úkor odporcu a dostalo by sa do rozporu so základným právom odporcu na ochranu vlastníctva majetku, ktoré je garantované ustanovením článku 20, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Majetok banky je zákonom chránený tak, aby z tohto majetku nemohli byť poskytnuté plnenia v rozpore s ustanoveniami zákona o bankách. Vzhľadom na osobitné postavenie banky, a vzhľadom na zmenu zákona o bankách, ktorá nastala po uzatvorení predloženej zmluvy o dôchodku, nesmie túto banka plniť. Zákon o bankách je osobitnou právnou normou, teda špeciálnou právnou normou vzťahujúcou sa na odporcu, ktorý je bankou a preto sa aplikuje prednostne pred Občianskym zákonníkom, ktorý je všeobecnou právnou normou. Odporca trval na tom, že z dôvodu, že je bankou, vzťahuje sa na neho špeciálny Zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý znemožňuje banke poskytovať plnenie bez protiplnenia, a práve takého sa navrhovateľka návrhom domáha. Priznanie takéhoto nároku súdom zasiahne do práva odporkyne na ochranu vlastníctva v zmysle článku 20 ods. 1 Ústavy SR.

Právny zástupca navrhovateľky zotrval na svojich písomných návrhoch, v ktorých uviedol že, obrana odporcu týkajúca sa nemožnosti plnenia v súvislosti so znením Zákona o bankách č. 483/2011 Z.z. je neprijateľná, s poukazom na právoplatné rozhodnutia tunajšieho súdu, kde súdy všetkých stupňov, teda aj NS SR, konštatovali, že odôvodnenie týchto rozhodnutí v súvislosti so Zákom o bankách je dostatočné, teda nevideli dôvody, že by tento Zákon o bankách bol dôvodom na nemožnosť plnenia zo strany odporcu zo zmlúv o dôchodku. K argumentácii odporcu, že priznanie plnenia by znamenalo zásah do jeho práv vlastníť majetok je nekonformná so znením článku 20 Ústavy SR, poskytovanie plnenia z tohto záväzkového vzťahu, ktorý sa netýka bankovej činnosti odporcu, nemôže byť upravovaný Zákom o bankách, a teda nie je zásahom do jeho práva na ochranu vlastníctva. NS SR a Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach poukázali na to, že Ústavný súd nemá za úlohu nahrádzať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, resp. zjednocovať ich rozhodovaciu prax, ako aj to, že obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, a že postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej právnej procesnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný, napriek tomu, že nespĺňa očakávania účastníka konania. K otázke ochrany vlastníctva banky v súlade s článkom 20 Ústavy SR uviedol, že tu nič nesignalizuje skutočnosť, že by vlastníctvo odporcu bolo ohrozené, že by došlo k neprípustnému zásahu do vlastníctva odporcu, alebo do práva na jeho ochranu vlastníctva, najmä keď dohodu uzatváral dobrovoľne a zmena bankového zákona na to nemôže mať vplyv, pretože ochrana je stále tá istá. Ustanovenie § 27 ods.8 Zákona č. 483/2001 Z.z. v spojení s § 27 upravujúce podnikanie banky ako obchodovanie s klientami nemožno aplikovať na toto plnenie, pretože nespĺňa podmienky „obchodu“ ani „klienta“ a teda nejde o podnikanie banky, ale o starostlivosť o bývalých zamestnancov a teda tento

výklad zo strany odporcu treba považovať za nelogický a teda neprípustný. Sociálna a zamestnanecká politika a z nej vznikajúce vzťahy nie sú vzťahmi, ktoré by sa dali subsumovať pod niektorú oblasť uvedenú v ustanovení § 1 zákona č. 483/2011 Z.z. (túto oblasť upravujú predpisy pracovného práva), a teda sa na vzťahy vznikajúce pri jej realizácii sa tento zákon nevzťahuje, a teda nemohlo ani jeho prijatím dôjsť k nemožnosti plnenia, ktorého sa navrhovateľka domáha. Nemožno preto aplikovať ustanovenie § 119 ods. 3 citovaného zákona.

Podľa § 34 Obč. zák. právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa § 39 Obč. zák., neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 3 ods. 1 Obč. zák., výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 842 Obč. zák., zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku.

Podľa § 582 ods. 1 Obč. zák., ak je dojednaná zmluva na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť a ak zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede, možno zmluvu vypovedať v lehote troch mesiacov ku koncu kalendárneho štvrtroka.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Obč. zák. dlžník, ktorý svoj dlho riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 1 Zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému.

Podľa § 27 ods. 8 Zák. o bankách, banka a pobočka zahraničnej banky nesmú uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky; podľa § 116 tohto zákona sa týmto spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona.

Podľa § 116 Zák. o bankách, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 119 ods. 3 Zák. o bankách, banky, pobočky zahraničných bánk a iné osoby sú najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona povinné zosúladiť s týmto zákonom svoje právne vzťahy voči tretím osobám vzniknuté pri vykonávaní činnosti podľa doterajších predpisov; odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona však nikto nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Každá banka je tiež povinná do 12 mesiacov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona zosúladiť svoje stanov s týmto zákonom; ak banka do uplynutia tejto lehoty nezosúladi niektoré ustanovenia svojich stanov s týmto zákonom, tieto ustanovenia strácajú platnosť dňom uplynutia tejto lehoty.

V zmysle Čl. 20 odsek 1 každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 20.10.1995 bola medzi účastníkmi konania uzavretá v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného

dôchodkového fondu SLSP, a.s., ktorej predmetom bolo doživotné plnenie odporcom ako povinným v prospech navrhovateľky vo výške 463,39 eur mesačne v zmysle uplatneného a priznaného nároku na základe Žiadosti navrhovateľky o priznanie plnenia z Podporného dôchodkového fondu odporcu.

Na základe predmetnej zmluvy odo dňa jej účinnosti odporca v prospech navrhovateľky i plnil. Až dňa 26.10.2009 odporca v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka dal navrhovateľke Výpoveď z predmetnej zmluvy z dôvodu, že Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede. Platnosť a účinnosť Zmluvy o dôchodku mala podľa Výpovede odporcu zo dňa 26.10.2009 skončiť ku dňu 31.3.2010. Odporca preto počnúc mesiacom apríl 2010 prestal navrhovateľke poskytovať v zmysle Zmluvy o poskytovaní podporného dôchodkového fondu odporcu plnenia.

Rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 10C/72/2012-103 zo dňa 16.01.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Co 297/2013-142 zo dňa 16.10.2013, právoplatným dňa 05.11.2013 súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 463,39 eur s príslušenstvom titulom plnenia z predmetnej dôchodkovej zmluvy za mesiac apríl 2010 pri vyhodnotení námietok odporcu v závere, že zmluva zo dňa 20.10.1995 nebola uzavretá na dobu neurčitú, preto Výpoveďou zo dňa 26.10.2009 danú navrhovateľke odporca v zmysle § 582 Obč. zák. nemohol zmluvu vypovedať a táto Výpoveď je neplatná. Už v tomto konaní sa prvostupňový i odvolací súd zaoberal a vyhodnotil i námietky vznesené odporcom týkajúce sa nemožnosti plnenia pre rozpor so Zákomom o bankách, § 27 ods. 8; § 116; § 119 ods.3 a vyhodnotil ich ako nedôvodné.

Rovnako aj v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 10C/30/2013 predmetom ktorého bolo žalované plnenie z totožnej Zmluvy o dôchodku za obdobie mesiaca máj 2010 až január 2013 súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 10C30/2013-111 zo dňa 02.12.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co510/2014-154 zo dňa 24.09.2014. Aj v tomto konaní sa prvostupňový i odvolací súd zaoberal a vyhodnotil námietky vznesené odporcom týkajúce sa nemožnosti plnenia pre rozpor so Zákomom o bankách, § 27 ods. 8; § 116; § 119 ods.3 a vyhodnotil ich ako nedôvodné. Zmluvu o dôchodku považoval za zmluvu uzatvorenú na dobu určitú a preto túto nie je možné vypovedať tak ako urobil odporca výpoveďou v zmysle ustanovenia § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože sa nejedná o zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú.

Obdobne aj v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 21C/92/2014 predmetom ktorého bolo žalované plnenie z totožnej Zmluvy o dôchodku za mesiac február 2013 až marec 2014 ktorým súd vyhovujúcim rozsudkom sp. zn. 21C92/2014-88 zo dňa 17.06.2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co2683/2014-115 zo dňa 24.09.2014 návrhu navrhovateľky vyhovel opätovne sa zaoberajúc námietkami odporcu týkajúce sa platnosti Zmluvy o dôchodku, neplatnosti Výpovede z vyššie uvedeným odôvodnením v predchádzajúcich konaniach tých istých účastníkov a odporcom tvrdenej nemožnosti plnenia pre rozpor so Zákomom o bankách, § 27 ods. 8; § 116; § 119 ods.3 a vyhodnotil ich ako nedôvodné.

Totožne rozhodol konaní č. k. 19 352/2014 neprávoplatným rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 19C/352/2014-84 zo dňa 16.04.2015, kde sa navrhovateľka domáha zaviazania odporcu na plnenie v zmysle predmetnej Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu odporcu zo dňa 20.10.1995 za obdobie apríl 2014 až december 2014. Odporca v konaní vzniesol opätovne totožné námietky ako v právoplatne ukončených konaniach na tunajšom súde pod sp. zn. 10C 72/2012, sp. zn. 10C 30/2013 a sp. zn. 21C92/2014 týkajúce sa nerešpektovania Zákona o bankách č. 483/2001 Z. z., v dôsledku čoho právo navrhovateľky na plnenie z predmetnej zmluvy zaniklo, keďže sa stalo právne nemožným zo strany odporcu ako banky, podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka došlo k platnej výpovedi a ak by aj záväzok odporcu zo Zmluvy v minulosti existoval, tak s poukazom na § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods.3 Zákona o bankách zanikol, pretože banka nesmie poskytovať plnenia bez protihodnoty. Svoju obranu rozšíril o tvrdenie, že priznanie nároku navrhovateľke by znamenalo zásah do ochrany vlastníckeho práva odporcu, zvýhodňovalo by navrhovateľku na úkor odporcu a dostalo by sa do rozporu so základným právom odporcu na ochranu vlastníctva majetku, ktoré je garantované ustanovením článku 20, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Súd ako otázku prejudiciálnu riešil otázku platnosti, prípadne neplatnosti Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a .s. zo dňa 20.10.1995, ako i Výpovede odporcu zo zmluvy zo dňa 26.10.2009, pričom opätovne dospel k záveru, že predmetnou Zmluvou sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t. j. na dobu určenú neurčitého trvania, kedy je presne

určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle.

Už charakter predmetného právneho vzťahu - zmluvy o dôchodku v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka svedčí tomu, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas určitý, ale buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávneného, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovaného určitým časovým úsekom - lehotou, ktorý má svoj začiatok a koniec napríklad počas štúdií, vdovstva a pod. V predmetnej Zmluve je jasne špecifikovaný jej koniec t. j. doživotne, teda okamih smrti navrhovateľky. Jedná sa teda o presne určitú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, avšak jej trvanie je neurčité. Trvanie právneho vzťahu bolo účastníkmi konania dohodnuté do okamihu úmrtia navrhovateľky, teda do doby kedy nastane skutočnosť nezávisle od ich vôle. Ustanovenie § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje možnosť ukončenia právneho vzťahu a spôsob zrušenia záväzku založeného zmluvou uzavretou na neurčitú dobu, predmetom ktorého je opakovaná činnosť alebo záväzok, ktorý je možné vypovedať, čo však nie je prípad Zmluvy o dôchodku a Výpovede z nej. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná Zmluva zo dňa 20.10.1995 nebola uzavretá na dobu neurčitú, odporca preto nemohol Zmluvu vypovedať podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Navyše charakter a účel uzavretej Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu odporcu, kedy účastníkom takejto zmluvy je na jednej strane poskytovateľ dôchodku ako osoba povinná a na druhej strane poberateľ dôchodku ako osoba oprávnená, pričom dôvody uzatvorenia takejto zmluvy, na základe ktorej sa odporca zaviazal navrhovateľovi poskytovať plnenie môžu byť rôzne a za poskytnutý dôchodok sa nemusí poskytnúť protiplnenie, nepredpokladá počas trvania právneho vzťahu do smrti oprávneného jej ukončenie jednou zo zmluvných strán.

Predmetná Zmluva o dôchodku spĺňa podstatné náležitosti zmluvy podľa § 842 Občianskeho zákonníka, preto Výpoveď zo Zmluvy o dôchodku zo dňa 26.10.2009 danú odporcom navrhovateľke súd považuje za neplatnú, nakoľko Zmluva o dôchodku je zmluvou uzatvorenou na dobu neurčitého trvania, nie však zmluvou na dobu neurčitú. Platnosť predmetnej Zmluvy o dôchodku zo dňa 20.10.1995, ako i neplatnosť Výpovede zo zmluvy zo dňa 26.10.2009 bola ustálená i v Náleze Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 26/82012-33 zo dňa 25.4.2012, ktorý potvrdil, že Zmluva o dôchodku nie je zmluvou na dobu neurčitú, nie je možné ju ukončiť Výpoveďou podľa § 582 os. 1 Občianskeho zákonníka.

Čo sa týka námietok odporcu týkajúcich sa neplatnosti Zmluvy o dôchodku, príp. jej zániku pre nemožnosť plnenia pre rozpor s ustanoveniami Zák. č. 583/2001 Z. z. o bankách, tieto súd opätovne poukazujúc na predchádzajúce konania medzi navrhovateľkou a odporcom vyhodnotil ako nedôvodné a účelové v snahe oddialenia rozhodnutia vo veci, príp. vyhýbaniu sa plneniu vzhľadom na vysoký vek navrhovateľky. Pri vyhodnení týchto námietok odporcu sa súd v plnom rozsahu pridržiava vyjadrenia navrhovateľky s tým, že § 27 ods. 8 Zák. o bankách sa nevzťahuje na interné predpisy odporcu ako zamestnávateľa a jeho zamestnanca, preto sa ani netýka vzťahov upravených Zmluvou o dôchodku. Opätovne poukazujúc na právoplatne skončené konanie sp. zn. 21C92/2014 ustanovenie citovaného zákona upravuje interné veci banky ako zamestnávateľa a jej zamestnanca, ako i vzťahy banky navonok, t. j. uzatváranie zmlúv s klientmi, či inými bankami vzhľadom k predmetu jej činnosti, čo vyplýva z existencie interných predpisov banky, konkrétne zo Štatútu PDF čl. I. Plnenie odporcu zo Zmluvy o dôchodku má byť v zmysle Štatútu PDF vyplácané z Podporného dôchodkového fondu odporcu vytváraného z použiteľného zisku odporcu, čo Zákon o bankách nezakazuje. Zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzavretou za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 8 Zák. o bankách, nakoľko žiadne ustanovenie cit. zákona neustanovuje, že vykonávanie peňažných platieb na základe zmlúv o dôchodku je zakázané, a toto nie je preto ani v rozpore so zákonom. Predmetná zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzavretou za nápadne nevýhodných podmienok pre odporcu v zmysle § 27 ods. 8 Zák. o bankách, nakoľko sa jedná o zmluvný typ asynalagmatickej zmluvy, navyše tu neexistuje ani rozpor zmluvy pre neexistenciu protihodnoty plnenia odporcu voči navrhovateľke, nakoľko navrhovateľka bola bývalou zamestnankyňou odporcu. Ak by aj Zmluva bola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok / čo nie je/, jej platnosť by nezanikla a nedošlo by ani k jej zániku z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia pre údajnú existenciu rozporu s § 27 ods. 8 Zákona o bankách, keďže tento explicitne nespája rozpor právneho vzťahu s § 27 ods. 8 so zánikom tohto vzťahu, keď § 119 ods. 3 Zák. o bankách len stanovuje bankám povinnosť zosúladiť svoje právne vzťahy k tretím osobám vzniknuté pri výkone činnosti podľa dovtedajších predpisov so Zákom o bankách. Aj námietku odporcu týkajúcu sa na hospodársky neodôvodnené plnenie zo Zmluvy o dôchodku pre odporcu súd vyhodnotil za taktiež nedôvodné už s poukazom na bývalý vzťah zamestnanecký medzi účastníkmi a snahu a cieľ odporcu zabezpečiť sociálnu starostlivosť o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, čo spadá pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Súčasne predmetná zmluva o dôchodku nie je ani v rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na súlad s účelom Fondu vymedzeným v čl. I Štatútu PDF, pričom skončením

vyplácania dôchodku podľa zmluvy by došlo k podstatnému zníženiu životnej úrovne navrhovateľky. Preto vzhľadom na skutočnosť, že na predmetný právny vzťah sa nevzťahuje Zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, konkrétne teda ani § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3, Zmluva o dôchodku zo dňa 20.10.1995 je stále platná, odporca má naďalej povinnosť zo zmluvy plniť, jeho právo nezaniklo pre nemožnosť v zmysle § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Súd taktiež vyhodnotil ako nedôvodnú námietku odporcu, že vyplácanie dôchodku pre nemožnosť jeho plnenia v znení ustanovení § 119 ods. 3, § 27 ods. 8 a § 1 Zákona o bankách by znamenalo zásah do ochrany vlastníckeho práva odporcu zvýhodnením navrhovateľky na jeho úkor, čo je v rozpore so základným právom odporcu na ochranu vlastníctva majetku, ktoré je garantované ustanovením článku 20, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. S touto obranou sa nemožno stotožniť. Ochrana vlastníckeho práva garantovaná Čl. 20 ods.1 Ústavy SR v dôsledku vyplácanie plnenia na základe platnej Zmluvy o dôchodku s poukazom na doposiaľ právoplatne skončené konania na tunajšom súde žiadnym spôsobom neohrozuje vlastnícke právo odporcu, ktorému Ústava SR poskytuje ochranu. Súd vyhodnotil túto obranu ako účelovú v snahe opätovne oddialiť plnenie zo Zmluvy o dôchodku. Jeho tvrdenie je v príkrom rozpore aj ním navrhovanou mimosúdnou dohodou tvrdiac, že táto by bola platná, pretože ako protiplnenie zo strany navrhovateľky by bolo späťvzatie návrhu. Teda by zo strany odporcu išlo o plnenie za protihodnotu. Ostáva potom zamyslieť sa nad počínaním si odporcu, ktorý tým, že vedie nespočetné množstvo konaní na tom istom skutkovom a právnom základe, kedy už súdy niekoľkokrát právoplatne rozhodli a tým navyšuje trovy konania vo veľkej výške či toto jeho konanie potom nie je v rozpore so zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, a teda či sa nejedná o hospodársky neodôvodnené plnenie. V danom zmluvnom vzťahu odporca nevystupuje ako právnická osoba vykonávajúca podnikateľskú činnosť - bankovníctvo, ale ako každá akákoľvek iná právnická osoba, ktorá vystupuje aj napr. v zamestnaneckých vzťahoch. Zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti odporcu v zmysle § 1, § 2 zákona č. 483/2001 Z.z. ale aj § 1 zákona č. 21/1992 Zb. účinného v čase uzatvorenia Zmluvy o dôchodku, ale je výsledkom oprávnení zamestnávateľa vo vzťahu k jeho súčasným, ale aj bývalým zamestnancom. Nemožnosť plnenia na ktorú sa odporca dovoľáva s poukazom na ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka nezakladá skutočnosť, že neskorší zákon zakazuje banke pokračovať v činnosti, ktorá bola zmluvne dohodnutá skôr pred jej účinnosťou.

Vzhľadom na tieto skutočnosti súd v súlade s § 842, § 517 ods. 1,2 Obč. zák., § 3 Nar. vlády SR č.87/1995 Z.z. zaviazal odporcu na zaplatenie celkovej sumy 4170,51eur s príslušným úrokom z omeškania ročne odo dňa nasledujúceho po splatnosti mesačného plnenia za každý mesiac od apríla 2014 do decembra 2014.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 veta prvá OSP tak, že v konaní úspešnej navrhovateľke priznal ich náhradu predstavujúcu zaplatený súdny poplatok 305,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia 720,74 eur, ktorú si uplatnila riadne a včas a to aj písomným podaním doručeným na pojednávaní 19.01.2016 vypočítanú v zmysle Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z., ktoré predstavujú :

- 3 úkony á 111,21 eur a 1 úkon po rozšírení návrhu zvýšený v 1/3 zo sumy 20 316,95 eur t.j. 1 úkon vo výške 141,64 eur. (1. prevzatie a príprava zastúpenia dňa 18.06.2015, 2. spísanie návrhu dňa 18.06.2015, 3.účasť na pojednávaní dňa 19.01.2016, 4. písomné podanie z 20.11.2015; t.j. 475,27 eur.
- 1x režijný paušál á 8,58 eur a 3x režijný paušál á 8,39 eur; spolu 33,75 eur.
- náhrada za použitie motorového vozidla zn. MITSUBISHI LANCER, EČ: MT 498 CT za účasť na pojednávaní dňa 19.01.2016 benzín 1,194 eur/ liter; 7,6 l / 100 km; Martin - Bratislava a späť za 460 km v celkovej sume 41,74 eur; + náhrada podľa opatrenia MPSVaR SR č. 632/2008 Z. z. vydaného podľa Zák. č. 283/2002 Z. z.: 460 km x 0,183 eur v celkovej sume 84,18 eur; spolu 125,92 eur.
- náhrada za stratu času podľa § 17 ods. 1 Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. Martin - Bratislava -Martin jeden smer po 2,5 hod za účasť na pojednávaní dňa 19.01.2016 6 polhodín, za každú začatú polhodinu 1/60-ina výpočtového základu t.j. 14,30 eur x 6 = 85,80 eur

Trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 720,74 eur.

Súd zaviazal odporkyňu na zaplatenie trov konania navrhovateľa k rukám jeho právneho zástupcu s odvolaním sa na ust. § 149 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ust. § 151 ods. 2 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa ust. § 151 ods. 5 O.s.p. trovy konania určí súd podľa sadzobníkov a podľa zásad platných pre náhradu mzdy a hotových výdavkov. Určiť výšku trov môže predseda senátu alebo samosudca až v písomnom vyhotovení rozhodnutia.

Z týchto dôvodov rozhodol súd o náhrade trov konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pretože právny zástupca v konaní úspešného účastníka si v zákonnej lehote podľa ust. § 151 O.s.p. vyčíslił trovy konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach / § 42 ods. 3 O.s.p./ uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť len tým ,že

a/ v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 O.s.p.

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§205a O.s.p./

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.